

Мария дигна глава, отправи дълбокъ и преданъ взоръ къмъ момъка. Той леко отпусна пригръдката си. Сърдцето му биеше ясно и звънливо, буенъ лжчистъ потокъ преливаше въ жилитѣ му. Мария бѣ негова. И никой не би могълъ да му я отнеме... Той не бѣ отъ болярски родъ. Ала съ своята способностъ, съ дарбитѣ си се бѣ издигналъ по-високо и отъ потомцитѣ на най-знатнитѣ родове. Последниятъ пжтъ, когато бѣ ходилъ при Борила, той му бѣ предложилъ и болярско достойнство.

— Защо не дойде, толкова много те чакахъ, толкова много се безпокояхъ! — повтори той.

— Никого не пушаха да пристѣпи навънъ отъ калето. Колко много се тревожихъ и азъ! Но защо ми казаха, че си билъ заминалъ за Срѣдецъ?

— Право е. Азъ заминахъ вчера сутринята, и си дойдохъ.

— Какъ така? — се удиви Мария — тъй скоро?

— Сега всички мислятъ, че съмъ вече въ Срѣдецъ. Ала азъ не можахъ да замина безъ да си взема сбогомъ отъ тебе. И се върнахъ отъ срѣдъ пжтъ.

— Сбогомъ? — пошъпна изплашено девойката.

— Борилъ ме праща за властель на Срѣдецката провиния. Отъ седемъ дена азъ съмъ вече великъ боляринъ.

Мария плесна съ ржце, изгледа го поразена.

— Великъ боляринъ! Тогава...

— Тогава никой нѣма да има нѣщо противъ нашата женитба. Нито болярскиятъ синклитъ, нито примасъ Василий. Освенъ одного.

— Кой? — извика девойката.

— Мене.

Тя го изгледа недоумяваща.

— Да, освенъ мене. Никога азъ нѣма да те поискамъ отъ натрапника Борила. Докато всички люде смѣтатъ, че азъ съмъ неговъ преданъ войвода, какъ бихъ посмѣлъ да помисля за тебе? Ще кажатъ, че съмъ използвалъ безпомощното положение на умразния тиранинъ, за да го изнудя. Азъ мога да те получа само отъ думата на Иоанъ Асена. Той ще реши заслужава ли войводата Радулъ да